

JEZUS GEWEIGERD

“Maar zij ontvingen Hem niet”. Lucas 9 : 53 (HSV)

Jezus is met zijn leerlingen op weg naar Jeruzalem. Wat zij niet beseffen, beseft Hij zelf maar al te goed: de weg naar Jeruzalem is de weg naar het kruis. Toch gaat Hij doelgericht die weg op. Hij wil lijden en sterven om mens en wereld met God te verzoenen.

Onderweg nadert het groepje mannen een klein dorp. Daar wonen Samaritanen, een klein volk dat, net als de Palestijnen in onze tijd, dicht bij de Joden leeft maar niets van hen moet hebben. Jood en Samaritaan, dat is vuur en water. Een Jood op reis ging liever met een boog om het Samaritaanse land heen dan daar dwars doorheen. Maar Jezus trekt zich van die menselijke scheidslijnen en vooroordelen niets aan. Ook Samaritanen zijn mensen die God nodig hebben. Jezus discrimineert niet. Hij zou in onze tijd geen enkel onderscheid maken tussen rijken en armen, mannen en vrouwen, autochtonen en allochtonen.

Enkele discipelen gaan vooruit naar het dorp. Zij zijn de kwartiermakers die logies gaan zoeken voor het gezelschap. Dat is in het Midden - Oosten nooit een probleem: gastvrijheid is een eerste deugd.

Maar dat valt vies tegen. De dorpingen van dat plaatsje willen Jezus niet ontvangen. Waarom niet? Omdat Hij naar Jeruzalem reist. Omdat Hij Jeruzalem als de stad van God beschouwt. Dat vinden de Samaritanen maar niks. Zij hebben een andere opvatting over God en zijn bedoelingen. Mensen van een ander geloof? Van een andere kerk? Willen wij niets mee te maken hebben.

Die dorpingen zijn zo intolerant tegenover andersdenkenden, dat zij hen zelfs als gasten niet willen ontvangen. Geen open deur, geen maaltijd, geen logement, niets voor die vreemdelingen, die zo anders denken dan zij.

Het kon in onze tijd gebeurd zijn. Discriminatie, afweer van vreemdelingen, neen zeggen tegen een ander volk, een andere kerk, een andere huidskleur, het is in tal van landen en plaatsen aan de orde van de dag.

Jezus' leerlingen zijn hevig verontwaardigd. Zij moeten ineens aan de profeet Elia denken. Die werd ook eens door vijanden bestormd. Die wilden hem arresteren en doden. Wat deed Elia toen? Hij bestrafte hen met een vreselijke ramp: op zijn woord daalde er vuur van de hemel en die bliksem verteerde al zijn vijanden.

De discipelen zeggen tegen Jezus: Heer, zullen wij dat nu ook? Vuur van de hemel voor die lelijke Samaritanen die U niet willen ontvangen?

Wat een typisch menselijke reactie. Wanneer mensen ons tegenzitten zinnen wij op wraak. Zijn we bereid om ze aan te pakken. Oog om oog, tand om tand.

De reactie van Jezus is echter geheel anders. Hij bestraft niet de Samaritanen, maar zijn eigen discipelen. Immers, Hij leeft hun voor: Ik ben niet gekomen om mensen te vernietigen, maar te redden.

Jezus is anders. God is anders. Hij wordt niet aangestuurd door de macht van het kwaad, maar door de kracht van de liefde. Hij is er niet op uit om u of mij of wie dan ook dwars te zitten, af te wijzen om ons verzet of onze zonde. Neen. Altijd is Jezus uit op redding, behoud, vergeving. Anders hadden wij allemaal ook geen enkele kans bij God. Maar Goddank staat zijn hart voor ons open, wat we ook deden en wie we ook zijn.

Kerken of christenen die elkaar verachten en bestrijden leven niet in de Geest van Christus en dragen zijn naam ten onrechte. Een ware discipel zoekt altijd het verlorene te redden.

Wel staat er bij: "En zij gingen naar een ander dorp". Ja, dat wel. Die Samaritanen lieten een grote kans liggen. Wanneer zij Jezus wel hadden ontvangen zouden ze versteld hebben gestaan over deze Man, die in hun midden zou stralen van goddelijke liefde voor mensen, ook voor hen.

Laten wij de gelegenheid om in Hem te geloven vooral aangrijpen. Houd Christus niet uit je leven weg. Juist andersom: ontvang Hem in je huis en hart. Daar krijg je nooit spijt van. Integendeel: leven met Jezus is leven in de vrede en de vreugde van God. Een leven met perspectief voor de toekomst, ja voor de eeuwigheid.